

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.312/2024/10.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Bf.III.312/2024. számú büntetőügyben Szegeden, 2024. október 1. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A testi sértés büntette miatt *Terhelt1* ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2024. január 19. napján kihirdetett 22.B.424/2022/65. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A KBR B100001637597 és B100001637601 azonosítószámon nyilvántartott biológiai anyagmaradványok lefoglalását megszünteti és elrendeli azok megsemmisítését.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy amennyiben a kiadni rendelt dolog átvételére jogosult személy a határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül a dolgot nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül.

Az elsőfokú eljárás során felmerült 940.408,- (kilencszáznegyvenezer-négyszáznyolc) forint bűnügyi költségből Terhelt1 vádlott 691.825,- (hatszázkilencvenegyezer-nyolcszázhuszonöt) forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 248.583,- (kettőszáznegyvennyolcezer-ötszáznyolcvanhárom) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Kötelezi Terhelt1 vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 31.816,- (harmincegyezer-nyolcszáztizenthat) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szolnoki Törvényszék a 2024. január 19. napján kihirdetett 22.B.424/2022/65. számú ítéletével a 2021. március 13. napjától 2021. július 16. napjáig előzetes fogva tartásban

volt, 2021. július 17. napjától 2021. július 29. napjáig bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt, 2021. július 30. napjától 2021. november 30. napjáig ismételten előzetes fogva tartásban volt, majd 2021. december 1. napja óta bűnügyi felügyelet hatálya alatt álló Terhelt1 vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a 2021. március 13. napjától 2021. július 16. napjáig és a 2021. július 30. napjától 2021. november 30. napjáig előzetes fogva tartásban, valamint a 2021. július 17. napjától 2021. július 29. napjáig és a 2021. december 1. napjától 2022. szeptember 21. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt akként, hogy egy napi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. Az elsőfokú bíróság rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben Terhelt1 vádlott és védője – egyezően – elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést azzal, hogy a védő végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta.

[4] A vádlott védője fellebbezését írásban nem indokolta meg.

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.165/2023/22. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A védő által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításával kapcsolatos döntés elmulasztásával összefüggésben – relatív jellegű – eljárási szabálysértést észrevételezett. A törvényszék által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, amelyből álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a terhére rótt bűncselekmény jogi minősítését is törvényesnek találta. A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt arányosnak tartotta azzal, hogy azok esetleges enyhítése már a büntetési célok elérését veszélyeztetnék. A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője összességében arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[6] Terhelt1 vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában az elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben megalapozatlannak tartotta, amely megítélése szerint arra vezethető vissza, hogy a törvényszék helytelen indokolással vetette el Terhelt1 vádlott védekezését. E körben a védő kifejtette azon álláspontját, mely szerint, habár a vádlott egyes kérdések vonatkozásában valóban ellentmondásosan nyilatkozott az eljárás során, ezen ellentmondásoknak ugyanakkor észszerű és elfogadható indokát adta. A vádlott védője részletesen elemezte a rendelkezésre

álló bizonyítékokat, amelyekből kiemelte tanú² azon vallomásait, amelyek bizonyos részeiben alátámasztották a vádlott védekezésében foglaltakat, továbbá felhívta a figyelmet tanú¹ sértett vallomásainak következetlenségeire és ellentmondásosságára. Terhelt¹ vádlott védője a kiszabott büntetés enyhítését célzó fellebbezésének indokolása körében kiemelte, hogy az elkövetés óta jelentős időmúlás következett be, továbbá a vádlott rendezett családi kapcsolatokkal rendelkezik, így – elkövetéskori büntetlen előéletére is figyelemmel – a büntetési célok megvalósulását végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásával is elérhetőnek tartotta. Ezen indítványának esetleges eredménytelensége esetére is a védő a kiszabott büntetés enyhítését tartotta szükségesnek.

[7] Terhelt¹ vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában megbánásának adott hangot amiatt, hogy a történeteket követően nem értesítette a rendőrséget és a mentőszolgálatot.

[8] Az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak.

[9] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljeskörűen felülbírált [Be. 590. § (1)-(2) és (7) bekezdései].

[10] Ennek eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést.

[11] Miként azonban arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helytállóan utalt, eljárási szabályt sértett a törvényszék azáltal, hogy elmulasztott alakszerű határozatot hozni a védő által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításáról. A bíróság a bizonyítási indítvány elbírálása – így annak elutasítása – tárgyában pervezető végzéssel határoz [Be. 520. § (4) bekezdés és Be. 449. § (4) bekezdés h) pont]. Tekintettel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását – némiképp hiányosan ugyan, de – a vonatkozó törvényi rendelkezésnek megfelelően megindokolta, ezért a szóban relatív jellegű eljárási szabálysértésnek az ügy érdemére nem volt kihatása. Az ezzel összefüggő indokolás hiányosságából fakadóan az elsőfokú ítélet [103] bekezdésében kifejtettek kiegészítésre szorultak annyiban, hogy az ott rögzítettek tanú² és tanú³ vonatkozásában is irányadók, mivel az esetleges szembesítésüktől eltérő tényállás megállapítása azért sem volt várható, mivel tanú² tanú a tárgyaláson történt kihallgatásakor már nem emlékezett a vádbeli eseményekre.

[12] Az elsőfokú bíróság a releváns tények és körülmények tekintetében a szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta, az ennek során beszerzett – részben egymással ellentétes, részben pedig egymást támogató – bizonyítékokat pedig maradéktalanul mérlegelési körébe vonta, és logikus, az iratok tartalmának megfelelő indokát adta annak,

hogy a vádlott jogos védelmi helyzet fennállásával kapcsolatos védekezését elvetve mely bizonyítékokra, tényekre és körülményekre alapozta Terhelt1 vádlott bűnösségének megállapítását.

[13] A törvényszék iratszerűen utalt azokra a bizonyítékokra, amelyek megcáfolták a vádlotti védekezésben foglaltakat. Ezzel összefüggésben helytállóan utalt arra, hogy habár tanú1 sértett eljárás során megtett vallomásaiban kimutathatóak voltak bizonyos bizonytalanságok, ennek ellenére vallomásai az események lefolyásának főbb elemeit érintően mindvégig következetesnek mondhatók. tanú1 sértett előadását több releváns körülmény tekintetében is alátámasztották a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, így tanú3 vallomásai a tanú2val folytatott üzenetváltás tartalmára, valamint tanú10 vallomásai a sértett által használt személygépkocsi eredetét illetően. Ezen túlmenően, az elsőfokú bíróság meghallgatta személy poligráfós szaktanácsadót is, aki elmondta, hogy tanú1 sértett káros szerhasználata az adott időpontban semmilyen módon nem befolyásolta az elvégzett vizsgálatot, illetve annak eredményét és hitelességét.

[14] Az elsőfokú bíróság részletesen értékelte a vádlott különböző tartalmú vallomásait, illetve azok ellentmondásosságait is, így azt, hogy eltérően nyilatkozott a saját sérüléseinek létéről vagy nem létéről és azok keletkezésének körülményeiről, valamint a sértett helyszínen kifejtett cselekvőségéről is. A másodfokú bíróság egyetértett a törvényszék azon indokolásával is, mely szerint Terhelt1 vádlott – a védő fellebbezési nyilvános ülésen kifejtett álláspontjával szemben – nem tudta elfogadható indokát adni a vallomásaiban mutatkozó ellentmondásoknak.

[15] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyes indokolás mellett vetette el Terhelt1 vádlott szavahihetőségét, ekként pedig a jogos védelmi helyzet fennállásával kapcsolatos védekezését, és helytállóan alapította a tényállást a rendelkezésre álló egyéb – a terhelti védekezéssel ellentétben álló – bizonyítékokra.

[16] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét pedig az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata, amit önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Figyelemmel arra, hogy ezen feladatának a törvényszék eleget tett, így a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére. Mindezek alapján a Terhelt1 vádlott felmentését célzó – valójában azonban a bizonyítékok mérlegelését támadó – védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[17] Miként arra átiratában a fellebbviteli főügyésztség képviselője helyesen hivatkozott, a törvényszék bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolása helyesbítésre szorult

annyiban, hogy tanú8 vallomásának bizonyítékok köréből történő kirekesztése helyett az elvetésének volt helye {elsőfokú ítélet [75] bekezdés}. Ezen túlmenően, az elsőfokú ítélet [25] bekezdésének első mondatában helyesen a vádlott *sérülései* kerültek rögzítésre, továbbá az elsőfokú ítélet [29] bekezdésének harmadik mondatában rögzítettek szerint helyesen a *sértett* ütötte meg a vádlottat.

[18] Az ítéltábla – Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, részben a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, részben pedig Terhelt1 vádlott fellebbezési nyilvános ülésen megtett nyilatkozata alapján – az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott személyi körülményeit és korábbi elítélését rögzítő megállapításait az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette.

[19] Terhelt1 vádlott a kiskorú gyermeke vonatkozásában fennálló tartási kötelezettségének havi 10.000,- Ft erejéig eleget tesz {elsőfokú ítélet [3] bekezdés}.

[20] Terhelt1 vádlott a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményt az elsőfokú ítélet [4] bekezdésében rögzített elítélés alapjául szolgáló büntetőeljárás hatálya alatt valószínűsítette meg.

[21] Terhelt1 vádlott sem a terhére rótt bűncselekmény elkövetésekor, sem pedig a szakértői vizsgálat időpontjában nem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban és személyiségzavarban. A vádlott kizárás és korlátozás nélkül képes volt cselekménye következményeinek felismerésére, illetve az ezen felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására {elsőfokú ítélet [6] bekezdés}.

[22] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú felülbírálat alapjául szolgált. A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak.

[23] Az elsőfokú bíróság jogi indokolása ugyanakkor több ponton is helyesbítésre és kiegészítésre szorult. Egyfelől, az elsőfokú ítélet [78] bekezdésében a törvényszék szükségtelenül hivatkozott a Btk. 164. § (2) bekezdésére, elmulasztotta ugyanakkor feltüntetni a jelen ügy szempontjából jelentőséggel bíró Btk. 164. § (3) bekezdését, mely szerint, ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető a súlyos testi sértés büntetét valósítja meg. Másrészt, az elsőfokú ítélet [87] bekezdésének első mondata kiegészítésre szorul annyiban, hogy Terhelt1 vádlott nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta tanút sértettet. Végezetül, az ítéltábla – mint a jogi indokolás szempontjából relevanciával nem bíró megállapítást – mellőzte a jogi indokolás köréből az elsőfokú ítélet [87] bekezdésének utolsó mondatát.

[24] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények korrekcióra szorultak az alábbiak szerint.

[25] Az ítéltábla további enyhítő körülményként a vádlott javára értékelte egyrészt az időmúlást, másrészt pedig azt, hogy Terhelt1 vádlott hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, hiszen első gyanúsított kihallgatására 2021. március 14. napján, tehát több mint három és fél éve került sor [56/2007. BK vélemény III/10. pont].

[26] A másodfokú bíróság mellőzte az elkövetéshez használt eszköz (kés) különösen veszélyes voltának súlyosító körülményként történő értékelését, mivel az azzal szembeni védekezés lehetősége nem eleve esélytelen {elsőfokú ítélet [90] bekezdés}.

[27] Az ekként kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a büntetési célok Terhelt1 vádlott esetében kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabásával biztosíthatók. A törvényszék helytálló indokolás mellett jutott arra a megállapításra, hogy a vádlott vonatkozásában az irányadó büntetési tételkeret középértékét el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása mindenképpen indokolt, de egyúttal elégséges is, annak tartama tehát – miként a közügyektől eltiltás esetében is – arányosnak tekinthető. E körben nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy habár Terhelt1 vádlott az elkövetés időpontjában büntetlen előéletű volt, ugyanakkor a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt a vele szemben ugyancsak testi épség elleni bűncselekmény elkövetése miatt megindult büntetőeljárás hatálya alatt, arról tudva, csupán mintegy másfél hónappal a gyanúsított kihallgatását követően valószínűsította meg, ami mindenképpen a fokozottabb társadalomra veszélyességére enged következtetni.

[28] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetséges időpontjának meghatározásával, valamint az előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításával kapcsolatos rendelkezések egyaránt törvényesek voltak.

[29] Észlelte az ítéltábla, hogy a bűnjelekkel összefüggő rendelkezés nem volt teljeskörű, mivel az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezést hozni a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bny.74/2022/15-16. tételszám alatt nyilvántartott DNS maradványokról. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a szóban forgó bűnjelek további lefoglalását megszüntette, és azok megsemmisítését rendelte el [Be. 320. § (1) bekezdés a) pont és (2) bekezdés].

[30] A törvényszék által megjelölt jogszabályi hivatkozások szintén korrekcióra szorultak annyiban, hogy a másodfokú bíróság – mint szükségtelent – mellőzte a Btk. 34. § (1) bekezdésére, a Btk. 36. §-ára és a Btk. 81. §-ára történő utalást, egyúttal pedig kiegészítette azt a Btk. 79. §-ának, a Btk. 35. § (1) bekezdésének és a Btk. 38. § (1) bekezdésének feltüntetésével. A közügyektől eltiltással összefüggésben pedig a Btk. 61-62. §-ai helyett a Btk. 61. § (1) bekezdésére és a Btk. 62. § (1) bekezdésére utalás szükséges, amit a másodfokú bíróság ugyancsak helyesbített.

[31] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések körében a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[32] Az időközben – 2024. március 1. napjával kezdődően – hatályba lépett jogszabályi változásra tekintettel az ítéltábla felhívta a kiadni rendelt dolgok átvételére jogosult személyek figyelmét arra, hogy amennyiben a kiadni rendelt dolgot a határozat közlésétől számított 3 hónapon belül nem veszik át, úgy az az állam tulajdonába kerül [Be. 321. § (5a) bekezdés].

[33] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék számítási hibát a vádlott által viselendő és az állam terhén maradó bűnügyi költség összegének meghatározása körében, ami alapvetően arra volt visszavezethető, hogy a költségjegyzék nem tartalmazott több, az eljárás során ugyanakkor ténylegesen felmerült és megállapított költséget, illetve díjat. Erre figyelemmel az ítéltábla egyrészt megállapította az eljárás során felmerült bűnügyi költség helyes összegét, másfelől pedig meghatározta a vádlott által viselendő és az állam terhén maradó bűnügyi költség helyes összegét.

[34] Az ítéltábla megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és annak megfizetésére Terheltl vádlottat kötelezte arra figyelemmel, hogy a védelmi fellebbezések egyik irányban sem vezettek eredményre [Be. 613. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont].

[35] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésein alapul.

Szeged, 2024. október 1.

dr. Nagy Erzsébet
a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő
előadó bíró

dr. Katona Dorottya
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.312/2024/10. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 22.B.424/2022/65. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett.*

Szeged, 2024. október 1.

dr. Nagy Erzsébet
a tanács elnöke